

Mitt livs undantag

- Nej, men vad trevligt. Smartstunder. Inte alla som har några sådana överhuvudtaget.

Jag höll andan hela tiden. Satt på nålar, längst ut på stolen. Stirrade på den lilla symbolen som betydde att du skrev. Till mig.

- Smartstunder är få förunnat. Du verkar vara en person som har de ofta dock. Det gillar jag.

Jag förstod inte vad som hände men skrev ändå.

- Du verkar inte så dum du heller.

Jag förstod inte vad som hände men hände ändå. Jag hände med en nypa salt. Jag nöp mig i armen och var helt säker på att jag var en i mängden. Jag vet inte om jag någonsin förstod vad som hände och de sa åt mig att jag var dum.

-

- Eller så blir världen för full av saker att veta allt om så att det blir svårare att kunna allt nu mot hur det var att kunna allt om sin värld då man var 15.

Hur stor var sannolikheten att just han av alla skulle förstå hur jag menade.

- Bra poäng. Jag hoppas dock att vi växer med ett större informationsflöde och fler informationskanaler. I alla fall i hur vi sållar allt vi stöter på.

- Förhoppningsvis. Och på det stora hela är vi troligen smartare än vad vi var när vi var 15.

- Förhoppningsvis. Lite visare generellt.

Hur jag såg då, hur han måste ha sett på mig. Jag som skrev om hur det var att vara 15 när jag lika gärna hade kunnat vara just det för honom. Att jag inte såg då, hur han istället såg på mig. Som någonting helt annat än 15.

-

Hur ont det gör i mig nu. Att titta på de efterföljande fyra meddelandena utan svar. Hur förvånad jag blir över att de inte kan ha spelat mig någon roll då. Hur mycket som hände under den tiden. Hur mycket du gjorde med mig. Hur mycket du fick mig att strunta i. Hur stolt det gör mig att jag vågade fortsätta. Hur stolt det gör mig att jag struntade i principer för att du verkade vara någonting så mycket viktigare än dem alla. Hur jag nu tror att kärleken måste vara principiös.

-

Jag packar. Jag har gått upp 04.45 samma dag och nu är klockan 19.30. Orken börjar rinna ifrån mig men än har jag mycket kvar. Jag ska till ett grannland nästa dag och till pappa samma kväll. Men 19.30 plingar det till och det är han som säger att han har blivit med ledig kväll trots allt. Han, inte pappa alltså. Och han

undrar om jag vill spela lite tv-spel. Och jag som har mycket kvar släpper allt jag har för händer, ögon och öron, med undantag för en snabb överläggning kring huruvida jag kan. Det är ju ingen fråga om vill.

Klart jag kan. Med orakade ben och tjejvärk och egentlig tidspress.

Hur hamnade jag i en sådan trygghet med en sådan osäkerhet som han.

-

En timme senare är jag på väg. Jag parkerar och kommer alltid att minnas den gatan även om jag inte minns vad den heter. Kommer att minnas stenväggen på andra sidan och hur jag åtskilliga gånger lät dig veta att jag var där och hur du mötte mig och hur jag önskade att hela världen såg. Dina lockar skimrandes i sena sommarkvällars röda värme.

Jag ville överraska, hade lärt mig nu och kunde själv. Behövde inte låta dig veta att jag var där. Behövde inte mötas. Jag kunde själv men hade glömt portkoden och lämnat vettet redan i vintras.

Jag ringer på din dörr och fastän vi såg varandra senast i tisdags är kramen efterlängtd, uppskattad och, så småningom, föraktad. I kramen frågar jag om jag får föreslå en sak, en retorisk fråga, så som jag vill ha den i mitt huvud. Jag vill få på dig skorna och gå ut och njuta av den fina kvällen en stund och du svarar inte, du bara hämtar dina skor, så som jag vill ha det i verkligheten.

-

Vi åker hiss och trots att jag inte är ett stort fan av hissar älskar jag den här hissen för den är trång och han är fin på nära håll. Han tar på sig sina solglasögon och jag studerar dem en stund. Han påstår att vi har nästan likadana. Jag håller inte med, så som jag så sällan gjorde fastän jag så sällan lät honom veta det.

- Dina ser mer ut som riktiga Ray Ban's.

- Äkta Statoil.

Och tänk allt som hände på Statoil och om du visste hur mycket Statoil du är för mig. Och tänk att du faktiskt har satt din fot där, långt innan jag visste vem du var. Och tänk att du skrattar av mig.

-

Vi promenerar genom Söder, planlöst utan mål. Hela du var planlös för mig. Jag som alltid har planer. Jag som alltid har mål. Jag föreslår att vi borde hitta någon fin plats att sitta på och det är du som ställer in kursen och leder mig in i en verklighet som jag ansåg vara få förunnad.

Vi sitter med utsikt över Gröna Lund, Skeppsholmen, slottet, girafferna och Kaknästornet, över Stockholm som kan vara så hjärtskärande vackert. Så nära inpå. Vi sitter där på bänken och pratar om allt vi ser.

Grekland, Kroatien, musik och en massa saker som jag inte minns. Jag var så upptagen av mitt ögonblick att

jag inte hörde mycket av vad du sa.

Jag tillåter mig själv att förlora mig i hans prat och i att se på hans ansikte. Det lilla knä som får snudda vid hans är med hög sannolikhet det mest medvetna och elektrifierade knät på jorden i just det ögonblicket.

Solen trillar allt längre ned och klockan springer iväg trots att den står still och vi reser oss för att gå tillbaka. Han har en tendens att gena över gator med risk för att bli överkörd så jag tar tag i hans arm för att hänga med över Åsögatan. Jag släpper den på andra sidan men han buffar mig i sidan och jag tar tag om honom igen. Fingrar lite lätt om hans tydliga arm. Vi går så hela vägen och han gick alltid så onödigt fort.

-

- Har du snott min jeansjacka.

Jag skämtar. Jag hängde den där innan vi gick.

- Snodde du den i tisdags?

Jag fortsätter skämta.

- Nehej du.

Säger han bestämt och seriöst.

- Du hade inte den på dig då. Du hade en...

Jag, tvärsäker på att jag hade jeansjackan på mig i tisdags, ler finurligt mot honom.

- Du hade en grön tygjacka. Men du hade den aldrig på dig. Bara med dig.

Och där och då drog han undan mattan för mina fötter. Släppte mig i verkligheten som jag inte hade hunnit drömma om. Jag förundrades inombords. Varför hade han lagt märke till det. Hur mindes han, men inte jag. Det skulle vara åt andra hållet, så var det ju alltid, med andra.

Jag krånglar av mig min ena gladiatorsandal och han böjer sig ned för att hjälpa mig med den andra. Sedan reser han sig upp, vänder ryggen mot mig och ber mig att hoppa upp. Väl uppe på hans stabila rygg blir jag tillfrågad vart vi ska ta vägen i hans enorma 15 kvadrat, tillika bastu denna varma sommarkväll. Jag vill till luft och han tar mig till fönstret, backar upp mig på den breda fönsterbrädan. En sådan fönsterbräda som jag vill sitta och skriva i, med förföriska ben och slarvig hårknut. Jag flyttar bak så långt att han också ska få plats, han håller hårt i mina armar framför hans bröst och säger att han är lite rädd att jag ska ramla ut. Mer än så är det inte, mer än så blev det aldrig. Jag retas med honom och lutar mig ut. Han drar åt mig hårdare och jag kramar om honom och ställer följdfrågan varför. Medan han tänker ut ett svar lutar jag huvudet på hans axel och där skulle jag kunna sitta för evigt. Där skulle jag kunna sitta för evigt, i väntan på ett svar som aldrig kommer. Det fanns så mycket varför. Och så få begripliga svar.

-

Han startar tv-spelet och tar med sig kontrollerna till soffan. Det laddar och han knappar. Jag förlorar mig återigen i att studera varje vrå av hans ansikte. Jag är så nära på att följa hans lockar ovanför örat men spelet startar och jag samlar min uppmärksamhet. Han navigerar vant bland menyerna med sin ena hand och tar tag

om min arm med den andra, vandrar ofokuserat över den med sina fingertoppar. Han lyfter min fot och pillar på mina tår och det är okej. Och när kvällens omgång laddar ser han på mig och för sina fingrar till mina läppar och stryker längs med dem. Jag sluter ögonen och låter honom. När jag öppnar ögonen glömmar vi spelet och han drar mig till sig och äntligen kysser vi varandra igen. Vi kysser hungrigare än sist, fyllda med mersmak, bekanta med varandras läppar. Hur jag älskar att hålla om hans nacke, känna hur han ger direkt respons så fort jag tar för mig mer. Hur han håller sig själv tillbaka fastän jag känner hur han börjar närma sig ändå. Jag försöker prata genom förseglade läppar.

”Stackars tv-spelet.”

Han fnyser. Han smyger. Jag kan inte låta bli att tycka att han är galen. Galen och galet bedårande. Han krånglar upp mitt bikiniband och linne. Tar tag om mig och fastän allt låter som en erotisk novell i vilken jag aldrig varit medverkande så känns det så rätt och naturligt och jag inser att varje del av oss bör vara principiös.

Jag glömmar till och med bort att vilja få av honom tröjan men det löser han själv och jag blir sådär vilsen igen. Det finns för mycket att registrera. Det finns för mycket att betrakta i den hårda blomman över hans axel. Han hissar upp mig i sitt knä och jag känner honom. Det finns så mycket att känna. Jag spretar ut fingrarna över hans bröst. Förälskar mig i hans irrationella fräknar och pussar på hans nyckelben. Jag älskar att jag vågar ta för mig, jag älskar varje steg jag tar och att jag har hamnat här. Jag älskar varje del av allt det fula. Jag gosar in mig i hans lockar, kysser hans öra och nosar i hans panna. I de principiösa land är vissa saker oundvikliga. Ostoppbara. Och på samma sätt som det för mig framstod ganska oklart hur han sist ville göra sådär, framstår det nu fullständigt oklart varför han vill göra såhär.

”För att du är knäpp” andas jag.

-

Han ligger lutad över sängen.

”Jag gör det bara värre och värre för mig själv.”

Jag kan inte låta bli att le. Han grimaserar. Jag fnissar. Han muttrar.

”Rätt åt dig.”

”Nej, det är ju ditt fel.”

Påstår han.

”Alltihop.”

Och jag förstår ingenting och överanalyserar inte ens.

-

”Kolla din mobil.”

”Ligger här bredvid mig. Jag vågar inte titta.”

Jag hade på känn vad som väntade mig.

Och han gjorde en flirtgubbe.

”Godnatt.”

Och där satt jag med tungan virad flera varv runt kroppen och min andhämtning på andra sidan jordklotet, oförmögen att förstå vad som hände.

Du sa åt mig att fantisera och jag som aldrig hade vågat fantisera om dig förr, inte ens de gånger du var där i din allra mest påtagliga form, fantiserade äntligen och kanske var det där saker och ting förändrades.

-

”Jag har några hemligheter för dig.”

”Du är ingen man, va?”

”Nej. Vi tar det en annan gång.”

-

Sushi i parken med dagens sista solstrålar, bland de som brukade vara jag. På filter som brukar värma och ge stöd, med ett sällskap som brukar befinna sig på avstånd. Där och då var allting rätt men sedan den dagen då du tog min sushioskuld har jag aldrig kunnat tänka på sushi igen utan att bli illamående.

-

”Tankar på kärlek har i en studie vid Jacobs University i tyska Bremen från 2009 visat sig stimulera kreativt tänkande, medan tankar på sex stimulerar analytiskt tänkande. Förklaringen till detta tros vara att kärlek triggar globala, holistiska tankeprocesser, medan sexuell lust styr in oss på här och nu. Kreativa processer har ofta en högre abstraktionsnivå och gynnas av globalt tänkande – kreativa processer arbetar med skogen – medan analytiska processer jobbar mer specifikt och lokalt, här och nu – de fokuserar i större utsträckning på träden. Detta gäller för både män och kvinnor, men det finns en avgörande skillnad i kraven på kärleksobjektet som sätter igång processerna.”

John Airaksinen, <http://www.psykologifabriken.se/galna-genier-vilda-barn-10-myter-om-kreativitet-del-2/>

-

Det är du igen. Eller, ja, det är ju alltid du, nu. Du som gör dig så stor att du nästan inte får plats. Du som är mitt undantag.

Du näringsätande, vampysugande karusell.

Jag är på toppen av åkturen när du pussar min kind och säger hejdå, men innan jag ens har hunnit halva vägen hem ifrån dig faller jag ner i loopen som vänder magen ut och in. Karusellen börjar snurra som vanligt, och jag blir åksjuk.

Jag vill stänga nöjesfältet, lika mycket som jag vill ha mitt livs åktur.

Men jag trodde ju då, att allt jag dittills inte hade varit med om kanske var menat att leda fram till någonting som jag aldrig trodde att jag skulle få vara med om.

Och jag tror fortfarande, att allt jag hittills inte har varit med om kanske är menat att leda fram till någonting som jag aldrig trodde att jag skulle få vara med om.

Och nu är jag här,
I mitt livs undantag,
På mitt livs åktur.
Åksjuk,
och allra högst levande.

-

- Jag hatar att han ger mig den här ledsna, arga, besvikna och deppiga knuten i magen. Som ibland inte finns alls men som vissa dagar bara dyker upp och påminner mig om att den väntar där.

- Det ska inte vara så.

- Jag vill ju inte ens ha en sådan som han. Varför är det så jävla svårt att bara gå vidare.

- För att det tyvärr är så, med killar. Man måste nästan hitta en ny, bättre kille för att komma över den förra. Annars är det himla svårt.

- Men det är ju inget enkelt uppdrag. Att hitta en ny kille, visst, inte så svårt. Men att hitta en ny, bättre, som duger åt ens kräsna hjärta. Åt ens hårda knut. Hur?

-

”Du ligger i farozonen nu, känner jag, när du börjar dra alla killar över en kam. Sådana tjejer tar man avstånd från direkt.”

-

”2006 testade några socialpsykologer vid Arizona State University i USA hur män och kvinnors kreativitet påverkas av en potentiell framtida partner. En attraktiv person som beskrivs som en möjlig kärlekspartner räcker för att boosta en mans kreativitet, medan kvinnor ställer betydligt högre krav. En snygging som man ska ut på sin första dejt med duger inte. Det ska vara en person med många bevisat goda kvaliteter och som är villig att ingå i ett varaktigt förhållande. Först då höjs kvinnans kreativitet.”

John Airaksinen, <http://www.psykologifabriken.se/galna-genier-vilda-barn-10-myter-om-kreativitet-del-2/>

-

Jag satt på Cirkus och Melissa log i allt det melankoliska som vi båda älskar. Och hon sjöng som så många gånger förr att jag kan sitta själv i parken tills solen ändrat färgen i mitt hår och att jag kan offra allt jag har för ingenting. Och att ja, jag sträcker mig så långt det går. Men jag behöver dig, så kom hit och rör om. Jag behöver något att skriva om.

Och jag skulle sakna dig mindre och mindre, kanske rent av glömma dig en vacker dag. Och kanske grät jag för att jag visste det redan där och då.

-

What doesn't kill you makes you stronger.

Och det känns inte riktigt okej för mig. Just nu.

"Det förstår jag fullt ut." "Jag håller med dig i allt du säger." "Det tar väldigt lång tid för mig att bli kär." "Jag förstår om du känner dig lurad. Förödmjukad." "Jag är så imponerad av dig. Verkligen. Att du ringer för att prata om det här. Du hade lika gärna bara kunnat smsa och bett mig att dra åt helvete." "Jag trivs med dig. Vi har roligt ihop." "Du är rolig, sjukt rolig. Intelligent och verkligen extremt superduper megamongo."

Megamongo?

"Haha, nej, megamogen." "Vi sågs ju ganska mycket under sommaren, innan vi hade sex också. Och så när vi skulle ha det, och du berättar att du inte haft det förut och mina ben och hela jag bara darrar. Det var så sjukt. Och då pratade vi och jag sa väl det att vi ju inte visste vad vi var eller vad det skulle bli men du sa att du var intresserad av att ta reda på det. Och så sa jag att du ju borde ha det första gången med någon du tycker om, en pojkvän, som du vet vart du har. Och så svarade du att ja men, jag vet ju i alla fall var jag har dig då – i mig. Och det var så surrealistiskt. Vi liksom avklarade typ tre existentiella frågor på en gång. Och så blev det liksom nästan mer spännande med dig. Efter att vi haft sex." "Du är annorlunda för. Ja, men säg, att man blir bjuden på middag med en tjej och det är jättetrevligt och man tänker att ja, men najs, men sen så dagen efter så blir man nedringd och smsbombad och efter fyra dagar så undrar vissa vad man håller på med liksom. Men du har inte ställt några krav. Så du har fortsatt vara spännande." "Jag förstår om dina kompisar ser mig som en total skitstövel och okej, det får jag väl försöka leva med på något sätt. Men jag vill inte att du ser mig som det."

Det blev liksom bara lite kortslutning med en mysig middag igår och att sedan få höra det här idag.

"Fick du veta det idag?"

Ja? Jag har inte gått och burit på det.

"Jaha, det trodde jag."

Nej, det skulle jag aldrig göra. Då skulle jag ha sagt det igår.

Och jag älskar mig själv för det.

Och det kändes faktiskt ganska okej när jag gick och la mig, trots allt. Mina vänner förstod nog ingenting men jag älskade mig själv lite mer nu än för ett år sedan och det är jag fortfarande fantastiskt lycklig över.

'Cause it doesn't mean I'm lonely when I'm alone.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ericafika med Poeter.se id #43843 innehar upphovsrätten